

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

Vers. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82999](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82999)

Sed vetus fermentum, imo nec regeneratio, hæc enim novitatem, vires, virtutem ex alto animis adfert, sed veritas & interitus. Hinc nonnulli Lutherani Wittenbergenses à cæteris dissentientes, iustificacionem aliud esse non censuerunt, quam conuersionem non imputationem, ut cum ipsi homines continuo peccarent, Deus continuo illis non imputaret peccatum, essetque certamen hominum peccatorum & Dei remittentis. Verum ab illis etiam recitantes recedunt; dum pudore quodam sanctificationis emadescunt, ne improbitissimus quisque eorum opinione iustus videretur, ut fidem Wittenb. propol. de i. Joachim. Cureus Maior, & principio Philippi & Beza. l. 1. 99. Theolog. fol. 689.

§. 5. Misere igitur sibi illudunt inanissima fiduciatione Sectarii, imo & sibi contradicunt, cum certos se salutis arbitrantur. Nisi enim similibus ornemur & moribus, & affectibus, inquit Bullingerus, non ingrediemur in regnum Dei. de se & suis loquitur. Qui enim fieri potest, ut Calviniani certo sciant se talibus moribus & affectibus ornatos? Quid enim si non modo reliquias, sed grandia etiam ambitionis peccata habent? Nam hæc in Apostolis fuisse ipsi pronunciant. Miratur sum impudentiam Musculi ad fidem Christi verba detorquentis. Quid aliud facit Christus hæc assertionem, quam quod fidem nobis quasi extorquere vol. & dimicare nisi credamus certo perituros? Quid est scripturam deprauare? Si hoc est vere interpretari? Christi verba sunt: Nisi conuersi fueritis & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum celorum: Est ne hoc dicere? Nisi credatis, certo peribitis? At Apostoli iam credebant: iam confessi Christum erant: & si non credebant, fidem perdidissent, ex sententia Calvinianorum credebant, sed infirmitate humana ambitiosi erant, ad submissionem animi, & gloriæ honorumque contemptum, non ad fidem eos Dominus hortatur. Et forte paruulus ille ætatis teneritudine & rationis imbecillitate nondum credebat, cui similes esse iubentur, ambitionis absentia, non fide. Itaque Musculanæ deprauationi oppono, ipsoesum eisdem lustris collegas. Bulling. Augustinum Marloratum, Reijciendos, autem; Nisi ab hac peruersa voluntate cupiditate ad veram animi submissionem conuerſueritis. & Calvin. Ecce quæ fit illa conuersio, de qua loquitur, Nempe humilitas & voluntaria submitio. Bulling. omnem fiduciationem suam interpretatione tollit. Horribilis, inquit, sententia, non enim delenda est & paternâ castigatione loquitur: Sed de perpetua abilitatione, quasi dicat. Tantum abest, ut maiores futuri fueritis regno celorum, ut ne vllam quidem portionem imo ne aditum quidem sitis habituri ad regnum celorum: quia in totum vos rejiciam. Sic quidem citatur à Marlorato in explicat. Eccles. in Matth. Paulò aliter tamen subdit in textu. Vt cum queres habeat: Si Christus discipulos omnino reiiciendos esse dixit, nisi animos mutarent, iam ergo iusti non erant, nec fidem ex errore Calvinistarum habebant, eam ergo cum ante habuerint, perdidissent. Quæ etiam illud adiungo. Apostolus non fuisse Calvinianos. Frustra enim Christus diceret: Ne vllam quidem portionem, ne aditum quidem habebitis in regnum celorum, quia in totum vos rejiciam. Responderet enim ex axioma Calviniano. Nos certissimissimi, nos à re electos ad regnum celorum, nec posse magis excidere quam tu ipse. Electio enim nostra est immutabilis. Hac fide iusti sumus, & celum adire capimus. Horribilia igitur ista aliis ministrare. Nostra superbia nobis non imputatur. Iustitiæ nostre regitur, æternumque tægetur. Eadem esse Christi mitias, ipse Calvinus docet. Christus neminem nisi in fimo subleuatur, nisi qui eminentia oblitus se humiliter. Porro similes paruulis esse oportet non sen-

sibus, sed malitiâ. 1. Corinth. 14. 20. Quamuis in istis paruulis quodammodo natua sit virtus, cum non dum viria se exerat, admodum enim paruulum fuisse Chryso- Fide par-
stomus testatur, & ex Marco potest colligi, dicit e- uulo non
nim *ἐν γὰρ ἰσχυρῶς*, hoc est, complexus, vel in vlnas erant si-
accipiens. Quomodo vero similes, fide seu fiducia miles.
speciali efficerentur paruuli, qui de illa fiducia nunquam quicquam animo conceperat? Stolidum igitur omnino est, conuersionem illam de fide interpretari, & fidei exemplum proponere paruulum. Etsi enim paruulum, credidisse concedamus, non tamen certum illi fuit, se sine bonis operibus in omni peccatorum genere iustum esse mansuram. Non enim decreta Calviniana de prædestinatione didicerat.

VERSVS 5.

*Et qui suscepit unum paruulum
talem in nomine meo, me susci-
pit.*

QVÆSTIO I.

*Quomodo paruulum suscipiendo Christum
suscipimus?*

§. 1. Vscipere *δέξασθαι* est, quocunque commodi, honoris, auxilii officio prosequi. Syrus habet, quasi puerulum. Propositum est Christo ostendere humilitatis dignitatem; humiles enim hoc in mundo, Paruulus
& futuro seculo honoratos esse indicat. Si enim par- charitate
uuli susceptor, seu benefactor Christum suscipit, quo suscipitur.
igitur quisque ad paruuli mores magis accedit; eo Christo propior est, & quasi eiusdem in hospitis remuneratione, non paris tamen dignitatis. Qua re apparet Christum non solum fide, sed charitatis etiam operibus suscipi, dñ enim paruulos suscipimus, Christum suscipimus, & ille in nobis habitat. Est autem merces magna in paruuli susceptione, à Christo tanquam hospite honorari.

§. 2. Paruulus hoc loco, vtroque modo paruulum significat, & eum qui ætate, & eum qui malitia paruulus est. Ex quo apparet, errare Anabaptistas, dum paruulis salutem negant, nec sacramenta salutis conferunt.

§. 3. Paruulum fuisse S. Martialem, qui postea Episcopus Zemonicensis creatus est, putat Anselm. Paruulus
D. Thom. Lyranus, & alii. Non desunt alii, qui puerum illum S. Ignatium fuisse putent, sed quo argumento, nescio, sub Traiano ille martyrium passus est. Chrysostomus valde paruulum fuisse existimat, in quo scilicet vitiorum semina se nondum exerant, sed quæ etiam *ὁ βέλτερος*, iniuriam passi odia non concipiant. Hinc etiam Manichæorum infamiam refutat, qui naturam *καὶ εὐαγγέλιον* in se malam comminiscuntur. Si enim mala ex se esset, illa Philoſophiæ exempla non præberet.

VERSVS 6.

*Qui autem scandalizauerit unum
de pusillis istis, qui in me credunt,
expedit ei, ut suspendatur mola as-
sinaria in collo eius & demergatur
in profundum maris.*

QVÆSTIO